

РЕШЕНИЕ

№ 5713

гр. София, 10.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 127 СЪСТАВ, в публично заседание на първи декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЯНА М. ФИЛИПОВА

при участието на секретаря ЦВЕТАНА Б. ТОШЕВА
като разглежда докладваното от ЯНА М. ФИЛИПОВА Гражданско дело № 20211110159676 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба от М. В. Г. против и с искане да бъде признато за установено, че ищецът не дължи сумата в общ размер на 2252,54 лева, от които сумата в размер на 1746,63 лева, представляваща главница по Договор за кредит, сключен на 21.12.2005 г., сумата в размер на 240,58 лева, представляваща договорна лихва за периода от 14.01.2012 г. до 14.02.2013 г., сумата в размер на 24,73 лева, представляваща наказателна лихва за периода от 14.05.2012 г. до 14.02.2013 г., както и сумата от 240,60 лева, представляваща разноси по делото, за които суми въз основа на издаден на 29.04.2013 г. изпълнителен лист по ч. гр. д. № 6700/2013 г. по описа на Софийски районен съд, 72 състав, е образувано изпълнително дело № 1352/2018 година по описа на ЧСИ с рег. № 844 на КЧСИ, район на действие СГС, като погасени по давност.

В исковата молба са изложени твърдения, че за принудително събиране на процесните вземания срещу ищеца било образувано изп. дело № 3346/2013 г. по описа на ЧСИ с взыскател кредитора по екзекутивния титул Ищецът поддържа, че изпълнителното производство е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК на 17.05.2018 г., като последното изпълнително действие било извършено на 21.01.2014 г. В исковата молба са наведени твърдения, че на 21.05.2018 г. за принудително събиране на вземанията по процесния лист срещу М. В. Г. е образувано изп. дело № 1352/2018 г. по описа на ЧСИ с взыскател, който се легитимира като титуляр на вземането по силата на настъпило частно правоприемство на страната на кредитора вследствие на сключен договор за цесия. Ищецът поддържа, че в хода на новообразуваното изпълнително производство не са предприети изпълнителни действия за събиране на вземанията по листа. В исковата молба са изложени твърдения, че М. В. Г. в телефонен разговор със служител на била уведомена, че дължи сумите по изп. дело № 1352/2018 г. по описа на ЧСИ на, тъй като вземането по листа е прехвърлено по силата на договор за цесия. Ищецът поддържа, че при справка по изпълнителното дело не установил да е налице настъпило частно правоприемство на страната на кредитора в полза на и не е получил уведомление за цесия. Предвид изложеното страната намира, че е налице правен

интерес да предяви отрицателен установителен иск по чл. 439 ГПК както срещу, така и срещу, тъй като е налице неяснота кой е действителния титуляр на вземането по процесния изпълнителен лист. Направено е искане сторените от страната съдебни разноски да бъдат възложени в тежест на ответниците.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът чрез процесуалния си представител оспорва исковата претенция. В подадения отговор са изложени твърдения, че към датата на подаване на исковата молба дружеството е прехвърлило вземането, за чието принудително събиране е образувано процесното изпълнително дело, на Пълномощникът на страната оспорва поддържаните от ищеца фактически твърдения както по отношение предприетите изпълнителни действия, така и във връзка с уведомяване на длъжника за настъпилото частно правопримство на страната на кредитора. В подадения отговор са изложени твърдения, че в хода на изпълнителното производство са предприети редица изпълнителни действия, с всяко от което давността относно вземанията по листа е прекъсната. В допълнение е отбелязано, че на основание чл. 3, ал. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. и за преодоляване на последиците, давностният срок за вземанията е спрял да тече за периода от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г. В подадения отговор са изложени твърдения, че длъжникът е редовно уведомен за сключения между кредитора по листа и договор за цесия с писмено уведомление. Направено е искане сторените от страната съдебни разноски да бъдат възложени в тежест на ищеца.

В срока по чл. 131 ГПК, ответникът чрез процесуалния си представител оспорва изложените в исковата молба фактически твърдения и отправеното към съда искане. В подадения отговор са изложени твърдения, че първоначалният кредитор на вземането прехвърлил вземането си срещу ищеца на, който от своя страна е прехвърлил вземането на Процесуалният представител на дружеството поддържа, че вземането по издадената заповед за изпълнение и изпълнителен лист се погасява с изтичането на 5-годишен давностен срок, който е прекъсван многократно с предприемане на изпълнителни действия. В подадения отговор са изложени доводи, че до постановяване на Тълкувателно решение № 2/2015 г. на ОСГТК на ВКС на 26.0.2015 г. действие са имали задължителните указания дадени с Постановление на Пленума на Върховния съд на НРБ № 3 от 18.11.1980 г., съгласно които погасителната давност не тече, докато трае изпълнителния процес. Направено е искане сторените от страната съдебни разноски да бъдат възложени в тежест на ищеца.

По допустимостта на производството, съдът намира следното:

Съгласно разясненията дадени с Определение № 262/09.07.2020 г. постановено по ч. гр. д. № 586/2020 г. по описа на ВКС, IV ГО, когато длъжникът оспорва изпълнението с твърдения, че кредиторът е прехвърлил вземането, след като заповедта е влязла в сила, а по изпълнителното дело съдебния изпълнител е конституирал цедента като взыскател на мястото на кредитора по изпълнителния лист, въпреки че цесията за същото не му е съобщена от прехвърлителя, и при твърдения, че вземането, за което е образувано изпълнителното производство е погасено по давност, *надлежен ответник по иска по чл. 439 ГПК е не само новоконституирания взыскател, но и предишния кредитор*. С посоченото определение е прието, че правният интерес в случая не се изчерпва със създаване на основание за прекратяване на дадено изпълнително дело по чл. 433, ал. 1, т. 7 ГПК, а и осуетяване на възможността по силата на изпълнителния титул срещу длъжника да бъде образувано друго изпълнително производство.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема следното:

В доказателствена тежест на ответника по предявения отрицателен установителен иск с правна квалификация чл. 439 ГПК във вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК е да установи, при условията на пълно и главно доказване, че е предприел действия, водещи до прекъсване на погасителната давност на вземането предмет на процесния изпълнителен лист.

Следва да бъде разяснено с оглед спецификата на казуса и поддържаните от ищеца доводи, че без значение за основателността на иска по чл. 439 ГПК е установяване на надлежно уведомяване на длъжника за сключването на договор за цесия по чл. 99, ал. 4 ЗЗД, тъй като този факт не рефлектира върху дължимостта на вземането – така изрично Решение № 209/28.11.2018 г. по търг. дело № 2530/2017 г. по описа на ВКС, I ТО.

Страните не спорят, а и от изисканото в цялост производство по ч. гр. д. № 6700/2013 г. по описа на Софийски районен съд, 72 състав, се установява, че делото е образувано по подадено от срещу ищеца по настоящото дело заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 ГПК за сумата в размер на 1746,63 лева, представляваща главница по Договор за кредит, сключен на 21.12.2005 г., сумата в размер на 240,58 лева, представляваща договорна лихва за периода от 14.01.2012 г. до 14.02.2013 г., сумата в размер на 24,73 лева, представляваща наказателна лихва за периода от 14.05.2012 г. до 14.02.2013 г., както и направените по делото съдебни разноси в размер на 240,60 лева. Искането е уважено, като със заповед от 29.04.2013 г. е разпоредено длъжника да заплати сумите по подаденото заявление, допуснато е незабавно изпълнение и е издаден изпълнителен титул.

С Определение № 214/15.05.2018 г. по ч. гр. д. № 1528/2018 г. по описа на ВКС, IV ГО е прието, че съгласно разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, изм. ДВ, бр. 12 от 1993г. ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години, като началната редакция на текста, обн. ДВ, бр. 275 от 1950 г. е предвиждала същото правило, изключвайки вземания срещу държавата и държавните предприятия. При влизане в сила на редакцията на чл. 117, ал. 2 ЗЗД с ДВ, бр. 275 от 1950 г. действащ е бил Законът за гражданското съдопроизводство, който е уреждал заповедното производство и изрично е предвиждал, че подаването на *молба за издаване заповед за изпълнение произвежда действието на подаване искова молба* и само в случай че молбата бъде оставена без уважение или не бъде връчена, тя няма такова действие (арг. чл. 156г ЗГС). При действието на ГПК (отм.), заповедното производство не е било уредено, а на процесуалния закон са били познати т.нар. „несъдебни изпълнителни основания“ по чл. 237 ГПК (отм.), предвидени от законодателя като преки основания за издаване на изпълнителен лист.

Понастоящем в заповедното производство издаването на изпълнителен лист се предпоставя от издаване на специален съдебен акт – заповед за изпълнение, чрез която се установява дали вземането е спорно и която съставлява *съдебно* изпълнително основание съгласно чл. 404, т. 1, предл. 3 ГПК. Правните последици на влязлата в сила заповед за изпълнение са аналогични на последиците на влязло в сила съдебно решение – същата има установително и преклюдиращо действие в отношенията между страните. Влязлата в сила заповед за изпълнение препятства оспорването на задълженията, въз основа на обстоятелства или доказателства, които са били известни на длъжника, и с които е разполагал или е можел да се снабди до изтичане на срока за възражение.

Установеното със заповедта вземане не подлежи на пререшаване, освен чрез използване на извънредните способности, лимитативно очертани в чл. 423 ГПК и чл. 424 ГПК, аналогични на чл. 303, ал. 1, т. 1 и т. 5 ГПК. Същевременно практиката на ВКС по чл. 290 ГПК е наложила, че по отношение на заповедното производство, по което е издадено изпълнителното основание, е допустим и иск по чл. 439 ГПК, макар да не било проведено съдебно дирене. Чрез тези специални норми законодателят е придал на влязлата в сила заповед за изпълнение правния ефект на влязло в сила решение за вземането, защото е ограничил нейното атакуване до степен в каквато е ограничено и атакуването на влезли в сила решения.

От изложеното следва, че по сега действащия процесуален закон не е налице основание да се отрече приравняването на влязлата в сила заповед за изпълнение към съдебно решение по смисъла на чл. 117, ал. 2 ЗЗД. В подкрепа на изложеното е и формираната съдебна практика, намерила израз в Определение № 480 от 27.07.2010 г. на ВКС по ч. гр. д. № 221/2010 г., IV г. о., ГК, Определение № 443 от 30.07.2015 г. на ВКС по ч. т. д. № 1366/2015 г., II т. о., ТК; Определение № 576 от 16.09.2015 г. на ВКС по ч. гр. д. №

4647/2015 г., IV г. о., ГК; Определение № 480 от 19.07.2013 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2566/2013 г., IV г. о., ГК, Решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020г. по описа на ВКС, IV ГО. С Решение № 3/04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021г. ВКС, IV ГО изрично е прието, че чл. 117, ал. 2 ЗЗД намира приложение когато вземането е определено по основание и размер с влязло в сила съдебно решение, така и когато е определено по основание и размер с влязла в сила заповед за изпълнение. По изложените съображения съдът намира, че погасителната давност за вземанията, обективирани в процесния изпълнителен титул, е общата 5-годишна давност. Доколкото заповедта за изпълнение е издадена по чл. 417 ГПК и същата подлежи на връчване на длъжника от съдебния изпълнител, то началният момент, от който започва да тече давностния срок следва да бъде установен от документите по изисканите преписи от образувани изпълнителни дела. Видно от покана за доброволно изпълнение по изп. дело № 3346/2013 г. по описа на ЧСИ заповедта за изпълнение е връчена на длъжника на 29.08.2013 г., поради което на основание чл. 416, пред. 1 вр. чл. 414, ал. / в редакцията на процесуалния закон преди измененията обн. с ДВ, бр. 100 от 2019 г./ е влязла в сила на 13.09.2013 г., от който момент е започнал да тече петгодишен давностен срок за вземанията по процесния изпълнителен лист.

Съгласно задължителните разяснения дадени с Тълкувателно решение № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС давността се прекъсва от предприемане на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ. В мотивите към т. 10 примерно и неизчерпателно са изброени изпълнителните действия, прекъсващи давността – налагане на запор или възбрана, присъединяване на кредитор, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане и т.н., както и действията, с които давността не се прекъсва – образуването на изпълнителното дело, когато в молбата не е посочен изпълнителен способ, изпращане на призовка за доброволно изпълнение, извършване на справки, изискване на удостоверение за данъчна оценка, проучване на имущественото състояние на длъжника и др. Няма спор и, че възлагането за изпълнение по смисъла на чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ е действие водещо до прекъсване на давността. В този смисъл освен мотивите на цитираното тълкувателно решение е и съдебната практика намерила израз в Решение № 451/29.03.2016 г. по гр. дело № 2306/2015 г. на IV г. о. на ВКС и Решение № 28.02.2016г. по гр. д. № 4899/2014 г. на IV г. о. на ВКС.

Производството по изп. дело № 3346/2013 г. по описа на ЧСИ е образувано по молба от 21.08.2013 г. на, която съдържа възлагане по чл. 18 ЗЧСИ. Със запорно съобщение от 26.08.2013 г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от „Здраве Консулт“ ЕООД. Следва да бъде разяснено, че не е необходимо предприетото действие да е успешно, за да се счита давността прекъсната. Извод в подкрепа на изложеното следва и от разясненията, дадени с т. 5 от Тълкувателно решение № 3/2015 г. по тълк. дело № 3/2015 г. на ОСГТК, съгласно които изпращане на запорно съобщение до банка в хипотеза, при която съдебният изпълнител е получил на основание чл. 508, ал. 1 ГПК отговор, че длъжникът няма сметка в съответната банка, представлява действие по налагане на запор, но длъжникът не отговаря за разноските по извършването му и те остават за сметка на вискателя. Запорът на вземане се счита за наложен на датата, на която запорното съобщение е връчено на длъжника /чл. 450, ал. 2 ГПК/, а спрямо третото задължено лице се счита за наложен от момента на връчване нему на запорното съобщение - чл. 450, ал. 3 ГПК. Запорът върху вземания по разплащателна банкова сметка се счита наложен и има действие от деня, в който е връчено запорното съобщение на банката до датата на погасяване на задълженията на длъжника – титуляр на сметката, реализиране на изпълнителния способ и удовлетворяване на вискателя, респективно до отмяна на обезпечителната мярка, замяна на обезпечителната мярка с друга, вдигане на запора или прекратяване на изпълнителното производство. Запорът има действие върху разплащателните банкови сметки на длъжника до размера на сумите, посочен в запорното съобщение, както върху наличните към връчване на запорното съобщение суми в банковата сметка на длъжника, така и върху последващите постъпления. Запорът върху вземанията по разплащателната банкова сметка, по която няма наличност, т. е. когато салдото по сметката е дебитно, се счита наложен от датата на връчване на запорното съобщение на банката, и има

действие по отношение на постъпленията на суми по банковата сметка след налагането му, без да е необходимо изпращане на други заповни съобщения от съдебния изпълнител до банката, в който смисъл е и Решение № 4 от 16.06.2017 г. по т. д. № 3129/2015 г. на II т. о. на ВКС. Запорът се счита наложен от получаване на заповното съобщение и има действие до настъпване на някое от посочените по-горе обстоятелства, поради което заповът в хипотезата на наложен запов върху банкова сметка на длъжника, без значение от наличностите по същата, е изпълнително действие с траен характер и непрекъснато действие – така Решение № 265013 от 6.07.2021 г. на СГС по в. гр. д. № 6531/2020 г.

Следващото предприето изпълнително действие, прекъсващо давността относно вземанията по процесния изпълнителен лист, е налагането на възбрана върху недвижим имот на длъжника с постановление от 24.10.2013 г., вписана в Служба по вписванията на 20.11.2013 г. Със съобщение с изх. № 04341/24.01.2014 г. съдебният изпълнител насрочил опис на имота за 13.02.2014 г., срещу което действие длъжникът по изпълнението подал жалба с вх. № 05542/07.02.2014 г. От представения препис от изпълнителното производство не се установява дали жалбата е администрирана, респ. налице ли е произнасяне от съда. В хода на изпълнителното производство е депозирана молба от 12.02.2014 г. от адвокат М. Т. в качеството на пълномощник на длъжника за разсрочване на задължението, препис от която е изпратен на вискателя за становище. От представения препис от изпълнително производство не се установява вискателят да е изразил становище по направеното искане за разсрочено изпълнение. С разпореждане от 11.08.2015 г. съдебният изпълнител конституирал в качеството на вискател в производството, поради настъпило частно правопримство на страната на кредитора, като препис от уведомлението за цесия е връчено на длъжника чрез пълномощника му адвокат Т..

С постановление от 17.05.2018 г. изпълнителното производство по изп. дело № 3346/2013 г. по описа на ЧСИ е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Съдът намира, че наложеният запов върху трудово възнаграждение на длъжника и възбрана върху недвижим имот представляват изпълнителни действия с траен характер, поради което същите са прекъсвали давността до прекратяване на изпълнителното производство, от който момент е започнал да тече нов петгодишен давностен срок. Дори и да се застъпи виждане, че действията по налагане на запов и възбрана са такива с еднократен характер, като от момента на налагането им започва да тече нов давностен срок, последното изпълнително действие по изп. дело № 3346/2013 г. е насрочването на опис на възбранения недвижим имот на длъжника на 24.01.2014 г., от който момент е започнал да тече нов давностен срок. Която и от двете тези да бъде застъпена петгодишният давностен срок, започнал да тече било от прекратяване на изпълнителното производство на 17.08.2013 г., било от насрочване на опис на недвижим имот на 24.01.2014 г., не е изтекъл към момента на подаване на молба от 21.05.2018 г. от кредитора за образуване на производство за принудително събиране на вземанията по процесния изпълнителен лист, в която са посочени конкретни изпълнителни способности. По молбата е образувано изп. дело № 1352/2018 г. по описа на ЧСИ

Следва да бъде посочено, че съгласно актуалната практика на касационната инстанция, намерила израз в Решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. по описа на ВКС, IV ГО, Решение № 3/04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. по описа на ВКС, IV ГО и Решение № 126/28.06.2022 г. по гр. д. № 3409/2021 г. по описа на ВКС, III ГО и Определение № 337/21.07.2022 г. по ч. т. д. № 854/2022 г. по описа на ВКС, I ТО, перемпцията и погасителната давност са различни правни институти с различни правни последици. Изтеклата погасителна давност изключва правото на принудително изпълнение, въпреки че кредиторът се е снабдил с изпълнително основание, докато перемпцията не изключва правото на принудително изпълнение. Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Новото искане на свой ред прекъсва давността, независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или

не е образувал ново дело, тъй като във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Предвид изложеното съдът намира, че прекратяването на изпълнителното производство по изп. дело № 3346/2013 г. по описа на ЧСИ на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК не води до погасяване на правото на принудително изпълнение на вземанията, обективирани в изпълнителния титул.

По изп. дело № 1352/2018 г. по описа на ЧСИ, образувано по молба от 21.05.2018 г. давността е прекъсната с налагане на запор върху трудовото възнаграждение и банковите сметки на длъжника в на 25.05.2018 г. и вписване на възбрана върху недвижим имот на лицето на 31.05.2018 г., от който момент е започнал да тече нов петгодишен давностен срок. Срокът е прекъснат с подаване на молба от вискателя от 21.02.2020 г. за налагане на запор върху банкова сметка на длъжника в, наложен на 13.07.2020 г. съгласно Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. и за преодоляване на последиците от него. Предвид застъпеното по-горе становище на настоящия състав, че запорът и възбраната са изпълнителни действия с траен характер и непрекъснато действие с оглед липсата на доказателства за вдигане на запора, респ. възбраната, съдът намира, че същите продължават да действат, респ. давността по изпълнителното дело е прекъсната към приключване на съдебното дирене, поради което вземанията по процесния изпълнителен лист не са погасени по давност. Дори да се застъпи виждане, че запорът и възбраната са изпълнителни действие с еднократен характер, то петгодишният давностен срок започнал да тече от 13.07.2020 г. / датата на налагане на запор върху банкова сметка на длъжника/ към приключване на съдебното дирене не е изтекъл.

Предвид изложеното предявеният иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК е неоснователен. Както бе посочено в уводната част на настоящото изложение обстоятелството дали длъжникът е редовно уведомен за прехвърляне на вземанията по процесния лист от на, което дружество е конституирано в качеството на вискател в производството по изп. дело № 1352/2018 г. с разпореждане от 14.06.2021 г., е ирелевантно за основателността на предявения отрицателен установителен иск за признаване за установено, че вземанията по процесния изпълнителен лист са погасени по давност.

С оглед изхода на спора на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в тежест на ищеца следва да бъдат възложени направените от ответника съдебни разноски в размер на 100 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение на процесуалния представител на страната изчислено съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Независимо от изхода на спора разноски на ответника не се следват, тъй като по делото не са представени доказателства за реална направа на такива.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от М. В. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес в гр., против, ЕИК, със седалище и адрес на управление в гр., и, ЕИК, със седалище и адрес на управление в гр., отрицателен установителен иск по чл. 439, ал. 1 ГПК за признаване за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи сумата в общ размер на 2252,54 лева, от които сумата в размер на 1746,63 лева, представляваща главница по Договор за кредит, сключен на 21.12.2005 г., сумата в размер на 240,58 лева, представляваща договорна лихва за периода от 14.01.2012 г. до 14.02.2013 г., сумата в размер на 24,73 лева, представляваща наказателна

лихва за периода от 14.05.2012 г. до 14.02.2013 г., както и сумата от 240,60 лева, представляваща разноси по делото, за които суми въз основа на издаден на 29.04.2013 г. изпълнителен лист по ч. гр. д. № 6700/2013 г. по описа на Софийски районен съд, 72 състав, е образувано изпълнително дело № 1352/2018 година по описа на ЧСИ с рег. № на КЧСИ, район на действие СГС, като погасени по давност.

ОСЪЖДА М. В. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес в гр., да заплати на, ЕИК, със седалище и адрес на управление в гр., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата в размер на 100 лева, представляваща сторени съдебни разноси в настоящото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от съдебния акт.

Съдия при Софийски районен съд: _____